

мѣ. Оный часъ видѣли една звѣзда, коѣто сла-
зила отъ небо, и стивала камъ морските стра-
ны, и единъ Орелъ вѣркълъ съ нѣмъ. Като стиш-
ла звѣздата въ морето, тѣтакси издѣхналъ мъже-
ственный и правосѣдний Александръ. Оный день
станалъ плачь голѣмъ, и рыданіе много отъ сичка-
та войска, гдѣто нивга по-сичкѣтъ свѣтъ ни е
станалъ подобенъ отъ истина, нито ще бѣде.

СМЪРТЬ НА БЫКОГЛАВА КОНА.

Оный, гдѣто глѣдалъ быкоглава конъ стив-
шалъ въ Свѣтъ, и мѣ рѣкълъ: О быкоглаве ко-
ньо! ты живѣешъ: но господаро то гдѣто те въ-
сѣдѣше оумре, и изгѣби веке чѣстьта си. Коньо ка-
то вразумителенъ, чѣлъ Оновѣ що мѣ рѣкълъ: и
тѣтакси ищѣвилъ изхрычалъ като лѣвъ, и сѣщѣтъ
часъ се пѣкналъ въ Свѣтъ, и сичките се за-
чѣдели на Оновѣ животно возлюбленно, което за
голѣмата любовь на-господарѣ си пѣкнало се и то
отъ скръжьта.

НАЯЧЬ РОКСАНДРИНА.

Роксандра жената мѣ, сѣдела при мѣщитѣ на-
возлюбленнаго си мѣжа, и имала многоценните си
дрѣхи раздрѣны, и косѣта на-главата си разрѣса-
на, и сплаквала го оугорчително, и мѣ дѣмала ка-
то да бѣлъ живъ: Козлюбенный ми Александре,
какво е това зло, гдѣто го направи ты на мене
Скалнна, и милостива, и ме оставиши сама
злѣщѣтна. Кого имамъ веке да си кажимъ тай-
ните на-сърдцѣто си. Кѣи може да тѣрпи раздѣ-
леніето ти; О небо, землѣ, слѣнце, мѣсѣцъ, горы,
полѣта, началници, млади, стари и всѣкий въз-
растъ! Оплачете ме днѣсь защо то се лишихъ отъ
единъ такъвъ царь, и направѣте ми сопровожденіе на-